

Sygn. akt I C 2791/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: apl.adw. Justyna Pindor

po rozpoznaniu w dniu 09 lutego 2018r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **T. G.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. oddala powództwo.

II. zasądza od powoda T. G. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 2791/15

UZASADNIENIE

Powód T. G. pozwem z dnia 12 listopada 2015r. wniósł przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 1.700 zł od dnia 21 marca 2013r. do dnia zapłaty, a od kwoty 300 zł od dnia od dnia 16 stycznia 2015r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu wskazał, że jest właścicielem pojazdu marki M. o nr rej. (...)(dawnej (...)), który w okresie od dnia 21 grudnia 2012r. do dnia 20 grudnia 2013r. objęty był zawarta z pozwanym umową dobrowolnego ubezpieczenia autocasco (komfort), zapewniającą ochronę gwarancyjną w przypadku uszkodzenia pojazdu oraz kradzieży z włamaniem w pojeździe. W dniu 16 lutego 2013r. doszło do uszkodzenia przedmiotowego pojazdu oraz kradzieży z włamaniem. Pozwany sporządził kosztorys, w którym określił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 16.526,60 zł i kwotę tę następnie wypłacił na jego rzecz. On jednak nie zgadzając się z decyzją pozwanego zwrócił się do rzeczoznawcy samochodowego mgr inż. T. S. w celu określenia faktycznej wartości pojazdu w stanie nieuszkodzonym na dzień zaistnienia szkody i tę wartość rynkową określił on na kwotę 30.065,26 zł brutto W konsekwencji zaniżenia przez pozwanego należnego poszkodowanemu odszkodowania, pełnomocnik powoda w postępowaniu przedsądowym odwołał się od decyzji pozwanego oraz wniósł o zapłatę kwoty 13.838,66 zł, w tym kwoty 13.538,66 zł tytułem pełnej rekompensaty szkody majątkowej oraz kwoty 300 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych na sporządzenie kalkulacji

naprawy. Na skutek wniesionego odwołania pozwany przyznał powodowi dopłatę odszkodowania w wysokości 2.197,31 zł, w związku z czym pełna kwota wypłaconego odszkodowania wyniosła 18.723,91 zł.

Powód, zarzucając pozwanemu: 1) zaniżenie w rażąco sposób kosztów robocizny, poprzez niezastosowanie w kosztorysie średnich stawek za prace blacharskie i lakiernicze w średniej klasy zakładach naprawy w miejscu zamieszkania powoda w sytuacji gdy zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 lit. b OWU AC jest mowa o średnich cenach za usługi w (...) w miejscu zamieszkania poszkodowanego na terenie działającej jednostki (...) S.A. likwidującego szkodę, 2) nieuwzględnienie w kosztorysie konieczności wymiany folii drzwi PP, PL TO, TL (operacje technologiczne) oraz wymiany osłony W lusterka prawego, 3) brak podstaw do zastosowania części alternatywnych, gdyż przedmiotowa polisa AC zawarta pomiędzy stronami posiadała stosowne zapisy wskazujące na zniesienie udziału własnego, tym samym zastosowane pomniejszenie nie może mieć miejsca w przedmiotowej sprawie, gdyż jest to forma ograniczenia i ukierunkowania na udział własny powoda w szkodzie, który został zniesiony właściwym zapisem – stwierdził, iż dochodzi pozwem wyłącznie części roszczenia, tj. kwoty 2.000 zł. Na kwotę tę składają się kwota 1.7000 zł tytułem odszkodowania za szkodę majątkową oraz kwota 300 zł tytułem rekompensaty kosztów poniesionych na sporządzenie opinii przez niezależnego rzeczoznawcę. Uzasadniając zaś roszczenie w zakresie żądania odsetek ustawowych oraz termin ich naliczania, powód podniósł, że zgodnie z treścią przepisu art. 817 k.c. ubezpieczyciel zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od daty zgłoszenia szkody. Ponieważ strona powodowa przyjęła, że do zgłoszenia szkody doszło w dniu 18 lutego 2013r., w związku z tym 30 - dniowy termin upłynął w dniu 20 marca 2013r., a więc od dnia następnego powód jest uprawniony do naliczania odsetek ustawowych. Natomiast odsetki w odniesieniu do kwoty 300 zł należy liczyć po upływie 7 dni od daty odebrania przez pozwanego odwołania od decyzji ubezpieczyciela przyznającej odszkodowanie, w związku z czym 7 - dniowy termin upłynął z dniem 15 stycznia 2015 r., a więc od dnia następnego powód jest uprawniony do naliczania odsetek ustawowych(k.2-5).

W odpowiedzi na pozew (k. 40-43) pozwany Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa adwokackiego.

W uzasadnieniu pozwany przyznał, że był związany z powodem umową ubezpieczenia, m.in. w zakresie kradzieży, oraz, że bezpośrednio po zgłoszeniu zdarzenia przystąpił do likwidacji szkody, wynikiem czego była wypłata świadczenia odszkodowawczego w łącznej wysokości 16.526,60 zł, która w zupełności wystarczała do przywrócenia pojazdu poszkodowanego do stanu sprzed zdarzenia szkodowego. Pozwany wskazał jednocześnie, że świadczenie odszkodowawcze zostało obliczone zgodnie z metodyką określoną w treści Ogólnych Warunków Ubezpieczenia „Warta autocasco KOMFORT”, stanowiących integralny składnik umowy ubezpieczenia, jaką strony między sobą zawarły, w szczególności zgodnie z § 14 przedmiotowych OWU AC. Ponadto, pozwany podkreślił, że na wszystkie wskazane przez niego uregulowania powód wyraził swoją zgodę, zawierając z pozwanym umowę dobrowolnego ubezpieczenia autocasco, której rzeczono OWU stanowią integralną część. Zaznaczono, iż wycena kosztów naprawy, sporządzona przez pozwanego lub na jego zlecenie według cen brutto (z VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej, której podstawą jest: 1/ koszt robocizny ustalony w oparciu o : a/ naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie A. lub E., b/ stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez W. na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi ((...)), 2/ koszt części zamiennych: a/ w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A. lub E. z uwzględnieniem cen części zamiennych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu. Wycena kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik w wysokości 0.6 wynikających z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników, tj. części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu posiadających stosowną homologację. Wyżej oznaczona korekta obejmująca współczynnik w wysokości 0,6 oparta została przez stronę pozwaną na całkowicie uzasadnionym we współczesnych realiach rynkowych założeniu, że obecnie dostępność różnorodnych części zamiennych jest niezwykle szeroka, przy czym szereg oferowanych do sprzedaży części zamiennych, mimo, że mogą one nie posiadać znaku

producenta danej marki pojazdu, to w istocie odpowiadają one swymi parametrami właśnie częściom oryginalnym. Dodatkowo zauważono, iż z treści OWU AC nie wynika, aby przy określaniu wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu należało stosować stawki za robociznę w wysokości maksymalnej, jak uczyniła to strona powoda w sporządzonej na jej zlecenie kalkulacji kosztów naprawy, lecz stawki średnie – czyli nie wyliczone w wysokości najwyższej ani też najniższej.

Na rozprawie w dniu 09 lutego 2018r. (k.130) pełnomocnik powoda podtrzymał dotychczasowe żądanie, a w zakresie współczynnika 0,6 na części wskazał, że jest to niezasadne, albowiem zgodnie z zawartą umową brak było udziałów własnych, a tym samym części powinny być liczone w 100%. W zakresie stawki roboczogodziny wskazał, że postanowienie OWU są nieprecyzyjne. Ubezpieczający, czyli powód był konsumentem, a tym samym postanowienia winny być interpretowane na jego korzyść, jednocześnie biegły wskazał, co jest istotne dla rozstrzygnięcia, iż stawka w wysokości 60 zł nie jest wystarczająca do naprawy, a nadto jest niższa niż średnia stawka rynkowa. W tym stanie rzeczy wniósł o zasądzenia w całości dochodzonego roszczenia, w tym kosztów procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód zawarł z pozwanym umowę dobrowolnego ubezpieczenia Autocasco Komfort ((...)), zapewniającą ochronę gwarancyjną w przypadku uszkodzenia pojazdu oraz kradzieży z włamaniem w pojeździe. Umowa została zawarta w oparciu o obowiązujące Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco Komfort ((...)). Przedmiotowa umowa obowiązywała strony w okresie od 21 grudnia 2012r. do 20 grudnia 2013r. Jako wartość pojazdu z dnia zawarcia ubezpieczenia wskazano kwotę 100.000 zł brutto. W zakresie ubezpieczenia wskazano ubezpieczenie bagażu i brak udziałów własnych.

W dniu 16 lutego 2013r., a więc w okresie obowiązywania umowy ubezpieczenia autocasco, doszło do uszkodzenia oraz kradzieży z włamaniem należącego do powoda pojazdu marki M. (...), nr rej. (...) (poprzednio (...)).

Bezsporne, a nadto dowód:

- wniosek - polisa nr (...) k. 9-10,

- wniosek - polisa nr (...) - aneks k. 10v,

- ogólne warunki ubezpieczenia autocasco komfort k. 11-12v,

- zaświadczenie z 16 lutego 2013 r. k. 13,

- zeznania powoda T. G. k.93.

Zgodnie z § 2 ust. 11 OWU przez szkodę rozumie się straty majątkowe powstałe w wyniku jednego zdarzenia objętego ochroną na podstawie niniejszych warunków OWU (...). Natomiast zgodnie z § 3 ust. 3 WARTA ubezpiecza pojazd wraz z jego wyposażeniem. Warunkiem zawarcia umowy ubezpieczenia jest wyposażenie pojazdu w sprawne zabezpieczenie przeciwkradzieżowe zgodnie z § 8.

Z tytułu umowy ubezpieczenia przysługuje odszkodowanie w razie uszkodzenia, całkowitego zniszczenia lub kradzieży pojazdu, jego części lub wyposażenia wskutek wszelkich zdarzeń powstałych niezależnie od woli Ubezpieczonego lub osoby upoważnionej do korzystania z pojazdu z wyłączeniem szkód wymienionych w § 4 (§ 3 ust. 6 OWU (...)).

Ponadto w § 14 OWU (...) wskazano, że w przypadku szkody częściowej, tj. w razie uszkodzenia pojazdu w stopniu nie kwalifikującym szkody jako szkody całkowitej, WARTA ustala wysokość odszkodowania, które obejmuje koszty naprawy pojazdu mające związek przyczynowy ze zdarzeniem objętym ochroną ubezpieczeniową (ust. 1). Wysokość odszkodowania wyliczana jest przez WARTĘ w oparciu o wycenę kosztów naprawy pojazdu (ust. 2). Wycena kosztów naprawy sporządzona przez WARTĘ lub na jej zlecenie według cen brutto (z VAT) wykonywana jest na podstawie indywidualnej oceny uszkodzeń pojazdu związanych z przedmiotowym zdarzeniem, z wykorzystaniem do tego celu

informacji na temat realnych kosztów naprawy uzyskanych poprzez analizę aktualnej sytuacji rynkowej, której podstawą jest:

1/koszt robocizny ustalony w oparciu o:

a/naprawcze normy czasowe określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemie A. lub E.,

b/stawkę za 1 roboczogodzinę ustaloną przez WARTĘ na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi ((...)),

2/koszty części zamiennych:

a/w wysokości cen podanych w aktualnych polskich wydaniach systemu A. lub E. z uwzględnieniem cen części zamiennych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu.

Wycena kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik w wysokości 0.6 wynikających z uwzględnienia w wycenie cen tzw. zamienników, tj. części zamiennych dystrybuowanych poza siecią oficjalnego producenta/importera pojazdu posiadających stosowną homologację, [...] (ust. 3 pkt 1, 2 lit. a). wysokość odszkodowania z tytułu szkody częściowej nie może być wyższa niż kwota wynikająca z postanowień § 17 (ust. 5). Natomiast niniejszy paragraf w ust.1 stanowi, iż wysokość odszkodowania ustalonego zgodnie z §§ 13-16 za szkodę w pojeździe nie może przekraczać sumy ubezpieczenia. Natomiast suma ubezpieczenia jest to kwota określona w złotych, odpowiadająca wartości ubezpieczonego pojazdu w dniu zawarcia umowy ubezpieczenia, ustalona zgodnie z OWU (...) i stanowiąca górną granicę odpowiedzialności WARTY w ramach jednej szkody(§ 2 ust.10 OWU (...)).

Dowód:

- OWU (...) pozwanego k. 11-12v.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu towarzystwu ubezpieczeniowemu. W toku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i ustalił decyzją z dnia 08 maja 2013r. wysokość świadczenia odszkodowawczego w kwocie 16.546,60 zł brutto. Powód nie zgodził się z wyceną ubezpieczyciela i wystąpił z żądaniem dopłaty odszkodowania w kwocie 7.377,48 zł, na co pozwany nie znalazł podstaw i odmówił zasadności żądaniom powoda.

Dowód:

- pismo pozwanego z 18 marca 2013 r. k. 13v,

- pismo pozwanego z 08 maja 2013 r. k. 14,

- pismo pozwanego z 13 sierpnia 2013 r. k. 15-15v,

- kosztorys z 18.02.2013r. k. 25-26v,

Ponieważ powód w dalszym ciągu nie zgadzał się ze stanowiskiem zajęтым przez pozwanego co do wysokości wypłaconego odszkodowania, zlecił (...) sporządzenie kosztorysu określającego koszt naprawy przedmiotowego pojazdu na dzień zaistnienia szkody. Rzeczoznawca wycenił koszt naprawy pojazdu powoda w kwocie 30.065,26 zł brutto. Koszt tego kosztorysu zamknął się kwotą 300 zł i został zapłacony przez powoda gotówką. Powód, za pośrednictwem (...) S.C. Biuro Pomocy Prawnej i Dochodzenia Odszkodowań odwołał się od wcześniejszej decyzji ubezpieczyciela i wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 13.838,66 zł. Na skutek złożonych odwołań przez powoda, pozwany w dniu 20 marca 2015r. podjął decyzję o dopłacie odszkodowania w kwocie 2.197,31 zł.

Dowód:

- **kalkulacja naprawy z 18.02.2013r. k. 25v-26v,**
- **kalkulacja naprawy nr 03 09 2013 z 04.09.2013r. k.27–29v,**
- **faktura VAT nr (...) k. 29,**
- **pełnomocnictwo k. 24v,**
- **odwołanie powoda z 02 grudnia 2014 r. k. 16-18v,21-22**
- **korrespondencja mail k.19,k.22v**
- **informacja o stawkach roboczych (...) k. 32-33,**
- **oświadczenie o stawkach (...) z (...) w S. k. 32v- 33v,**
- **pismo pozwanego z 08.01.2015 r. k. 20,**
- **informacja z 18.02.2013r. k.25**
- **pismo pozwanego z 20.03.2015 r. k . 23,**
- **potwierdzenie wykonanej operacji k. 24,**
- **kalkulacja naprawy nr 03 09 2013 skorygowana przez pozwanego k. 30-31,**
- **dokumenty szkodowe na płycie CD k.82a.**

W dniu 11 lutego 2016r. (...) Bank (...) S.A. dokonał przelewu na rzecz powoda prawa (roszczenia) wynikającego z polisy AC w zakresie szkody nr (...) dotyczącej przedmiotowego pojazdu. Powód naprawił pojazd w całości i sprzedał go.

Wysokość szkody przy uwzględnieniu treści łączącej strony umowy ubezpieczenia wyniosła 17.689,93 zł brutto. Według warunków przedmiotowej umowy ubezpieczenia „wycena kosztów naprawy dokonywana jest według ustaleń uszkodzeń dokonanych przez W., nakładów robocizny wg norm producenta pojazdu, stawek roboczogodziny, ustalonych przez W. wyceny cen części podawanych przez systemy A. lub E., skorygowanych współczynnikiem 06”. Zapis „ustalony przez W.” należy rozumieć w ten sposób, iż stawki te ustala W.. Warta ustala te stawki na podstawie stawek (...), a nie jest napisane, że przyjmuje te stawki. Chodzi o to, że (...) jako jedyne podmiotem gospodarcze na rynku prowadzą pełną księgowość i są w stanie i są zmuszone przez importerów do rzetelnego wyliczenia kosztów swojej działalności, a tym samym realnego ustalenia kosztów roboczogodziny, umownie zwanej stawką. Każdy ubezpieczyciel na rynku śledzi te relacje, ponieważ one obrazują trend w usługach naprawczych. To samo dotyczy tego współczynnika skorygowania cen części. Z tym, że tutaj nie ma odniesienia do (...), tj. jest to decyzja tylko i wyłącznie ubezpieczyciela. Przyjęte stawki przez ubezpieczyciela w wysokości 60 zł za roboczogodzinę nie wystarczą na pokrycie kosztów naprawy. Jest to niższa stawka niż obowiązywała na rynku lokalnym. Współczynnik 0,6 oznacza przyjęcie amortyzacji części nowych na poziomie 40%, czyli prowadzi to do wypłaty odszkodowania w mniejszej wartości.

Dowód:

- **cesja praw z 11.02.2016r. k.59,**
- **pełnomocnictwo k.60,**
- **odpis KRS z 14.01.2016r. k.61-62,**
- **zeznania powoda T. G. k.93.**

- opinia pisemna biegłego L. C. z dnia 07.09.2017r. wraz z kalkulacją naprawy k.101-110,

- opinia ustna biegłego L. C. z dnia 09.02.2018r. k.128- 130.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Żądanie zapłaty okazało się w całości niezasadne.

Podstawę prawną takiego rozstrzygnięcia stanowiły przede wszystkim przepisy art. 805 § 1 i 2 pkt 1 k.c. Stanowią one odpowiednio, że przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie przy ubezpieczeniu majątkowym - określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Mając na względzie tak zdefiniowany charakter umowy ubezpieczenia wskazać należało, że bezsporny w świetle twierdzeń obu stron był fakt, iż powód zawarł z pozwanym towarzystwem ubezpieczeń umowę ubezpieczenia autocasco z rozszerzeniem o ryzyko kradzieży. Strony w toku procesu nie pozostawały także w sporze co do tego, że w okresie objętym umową doszło do zdarzenia, opisywanego przez powoda w postaci uszkodzenie pojazdu w związku z kradzieżą z włamaniem.

Pozwany przyznawał, że w związku z tym zdarzeniem otrzymał od powoda zgłoszenie szkody, równocześnie podtrzymał twierdzenia uzasadniające w jego ocenie brak podstaw do dokonania wypłaty dodatkowego odszkodowania.

Tym samym niesporne było to, iż strony zawarły w dniu 20 grudnia 2012r. umowę ubezpieczenia autocasco (AC), w tym obowiązującą w zakresie kosztów naprawy pojazdu w związku z jego uszkodzeniem. W dniu zawarcia umowy suma ubezpieczenia wynosiła 100.000 zł brutto. Umowę zawarto na okres od 21 grudnia 2012r. do 20 grudnia 2013r. Poza sporem pozostaje również fakt, iż w dniu 16 lutego 2013r. samochód powoda został uszkodzony w wyniku kradzieży z włamaniem. Pozwany w niniejszym postępowaniu nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady. Jednakże przyjął, iż zaistniała szkoda miała charakter tzw. „szkody częściowej” na kwotę 18.723,91 zł brutto (przy przyjęciu stawek za prace blacharskie i lakiernicze w kwocie 60 zł/ 1 rbg. Tym samym uznał, iż wypłacił powodowi należne odszkodowanie zgodnie z zapisami umowy t.j. § 14 OWU (...). Strona powodowa kwestionowała wysokość ustalonych kosztów naprawy przy zaistnieniu „szkody częściowej” zwłaszcza w odniesieniu do stawek za roboczogodzinę za prace blacharskie i lakiernicze, a także zastosowaniu współczynnika w postaci ograniczenia wartości 0.6 na ceny części zamienny wynikającego z uwzględnienia w wycenie cen części zamiennych.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył tym samym wysokości szkody poniesionej w wyniku zdarzenia z dnia 16 lutego 2013r. i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron, co do kosztów naprawy pojazdu, w szczególności w zakresie kosztów związanych ze stawkami za roboczogodzinę za prace blacharskie i lakiernicze. Istotnym było również to, iż strony poddały zawiązany przez siebie stosunek prawny z tytułu umowy ubezpieczenia - ogólnym warunkom ubezpieczenia autocasco KOMFORT (...).

W toku procesu pozwany powoływał się przede wszystkim na Ogólne Warunki Ubezpieczenia, podnosząc, że stanowiły one integralny element zawartej z powodem umowy ubezpieczenia. Pozwany wskazał, że wypłacone przez niego świadczenie odszkodowawcze w kwocie 16.526,60 zł, następnie uzupełnione o kwotę 2.197,31 zł, zostało obliczone zgodnie z metodyką wskazaną w § 14 OWU. Widniejący na umowie ubezpieczenia podpis powoda oznacza, że powód zgodził się na wynikające z OWU metody obliczenia wysokości odszkodowania, w tym na ustalenie stawek rbg przez ubezpieczyciela na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi oraz na dokonanie wyceny kosztów części zamiennych na podstawie cen stosowanych przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik 0.6 wynikający z uwzględnienia tzw. zamienników § 14 ust. 3 pkt 2 lit. a OWU).

Pozwany powoływał się na wykonany na jego zlecenie kosztorys naprawy pojazdu z dnia 18 lutego 2013 r. oraz na skorygowany kosztorys sporządzony przez (...) z dnia 3 września 2013 r. Kosztorysy te nie mógł być jednak uznane za podstawę dokonywanych przez Sąd ustaleń w sytuacji, w której twierdzenia stron w tym zakresie były sprzeczne. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, LEX nr 53932).

Postanowieniem z dnia 07 grudnia 2016r. sąd dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia zakresu uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w związku ze zdarzeniem z dnia 16 lutego 2013 r. oraz wartości zaistniałej szkody (tj. kosztów naprawy pojazdu powoda) przy uwzględnieniu umowy stron w przedmiocie wysokości należnego odszkodowania wyliczonego zgodnie z umową AC oraz OWU pozwanego oraz ustalenia jaki był zakres przeprowadzonej naprawy tego pojazdu, nadto czy ta naprawa przywróciła pojazd do stanu sprzed szkody, także pod względem użytkowym jak i estetycznym ora jaki był koszt dotychczasowej naprawy pojazdu powoda, czy ewentualnie niezbędna jest jeszcze dalsza naprawa celem przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji i jaki byłby jej zakres i koszt. Jednakże z uwagi na stanowisko powoda (naprawa pojazdu i jego sprzedaż i tym samym sporządzenie opinii bez oględzin pojazdu) teza ta została ograniczona do pierwszej z kwestii. Następnie Sąd zlecił wykonanie opinii biegłemu L. C.. Biegły, uwzględniając określoną mu tezę dowodową, w oparciu o przywołaną regulację OWU AC pozwanego (t.j. treść § 14 ust. 3 OWU) sporządził kalkulację naprawy na podstawie programu kosztorysowego firmy (...) z cenami części na dzień powstania szkody i przy uwzględnieniu stawek WARTY, tj. 60/60 zł, nakłady robocizny wg systemu A., ceny części zamiennych na dzień szkody skorygowanych współczynnikiem 0.6. W konsekwencji biegły wyliczył całkowity koszt naprawy pojazdu w kwocie 17.689,93 zł brutto, a więc w kwocie niższej, niż wypłacone dotychczas przez pozwanego odszkodowanie. Wnioski sformułowane przez biegłego w ocenie Sądu były wyczerpujące i spójne. Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym.

Pismem z dnia 06 października 2017 r. powód zarzucił w opinii biegłego nieuwzględnienie postanowień OWU w zakresie amortyzacji i stawek rbg. Pozwany nie zgłosił zarzutów do pisemnej opinii biegłego.

Na rozprawie w dniu 9 lutego 2018 r. sąd dopuścił dowód z ustnej uzupełniającej opinii biegłego. Biegły odniósł się do podniesionych przez powoda zarzutów, wskazując, że sporządzając przedmiotową opinię biegły uwzględnił zapis zawarty w § 14 ust. 3 pkt 1 lit. b OWU.

W zaistniałym stanie rzeczy, mając na uwadze treść zawartej między stronami umowy ubezpieczenia, w szczególności zapis § 14 OWU AC, a także wnioski wysnute przez biegłego w opinii z dnia 7 września 2017r. co do wysokości przysługującego powodowi odszkodowania z tytułu powstałej szkody majątkowej, sąd nie widzi żadnych podstaw umożliwiających uwzględnienie roszczeń powoda.

Słusznie bowiem wskazuje pozwany, że zawarta między stronami umowa była umową dobrowolnego ubezpieczenia autocasco. Zawierając taką umowę powód zgodził się na wynikające z niej postanowienia, w tym te wynikające z ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, w szczególności co do metodologii ustalania wysokości odszkodowania. Z treści § 14, wskazywanej w opisie stanu faktycznego jasno wynika, że ubezpieczyciel dokonuje wyceny wysokości kosztów napraw, na które składają się koszty roboczogodziny ustalone w oparciu o stawkę ustaloną przez ubezpieczyciela na podstawie stawek stosowanych przez autoryzowane stacje obsługi, a także koszty części zamiennych, których wycena kosztu części zamiennych dokonywana jest na podstawie cen części zalecanych do stosowania przez producenta pojazdu lub jego oficjalnego importera skorygowanych o współczynnik w wysokości 0.6 wynikający z uwzględnienia w wycenie tzw. zamienników. Zasadność zastosowanych przez ubezpieczyciela stawek

potwierdził biegły, zarówno w swojej pisemnej opinii, jak i podczas jej ustnego uzupełnienia na rozprawie. Ponadto, wypłacone przez ubezpieczyciela odszkodowanie w łącznej kwocie 18.723,91 zł przekracza kwotę odszkodowania wyliczonego przez biegłego (17. 689,93 zł).

Orzekając w niniejszej sprawie sąd miał na względzie, że treść stosunku umownego powstałego pomiędzy stronami – poza wyżej wskazanymi przepisami k.c. – kreowały także zapisy Ogólnych Warunków Ubezpieczenia. Zgodnie bowiem z treścią art. 384 §1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Dokonując wykładni powyższego zapisu sąd miał na uwadze, że zgodnie z art. 65 § 1 i 2 k.c. Oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. W umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. W ocenie sądu mając na względzie przywołane dyrektywy interpretacyjne dotyczące stosunków umownych nie sposób było jednak dokonywać wykładni odmiennej od językowej warstwy zapisów zawartych OWU. Czy były one klarowne dla powoda sąd nie miał możliwości (poza twierdzeniami pełnomocnika powoda) zweryfikowania tego albowiem dowód z przesłuchania powoda został przeprowadzony jedynie na okoliczności i przebieg przedmiotowego zdarzenia oraz zakres uszkodzeń pojazdu powoda. Nadto także w zakresie rozumienia zapisu z umowy „brak udziałów własnych” z treścią zaakceptowanej treści OWU AC pozwanego. To na stronie powodowej ciąży zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu, z którego wywodzi skutki prawne. W tym zakresie postępowanie dowodowe nie zostało zainicjowane.

W takim stanie rzeczy sąd musiał ustalić, jakie było należne odszkodowanie w świetle treści OWU AC pozwanego. W związku z przytoczoną w treści stanu faktycznego regulacją zawartą w § 14 OWU AC sąd dokonał zweryfikowania kosztorysu sporządzonego przez pozwanego i o czym była mowa powyżej i przyjął ustalenia poczynione przez biegłego sądowego.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004r., III CZP 924/04 zajął stanowisko, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Ocena, czy koszty ekspertyzy powypadkowej poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Sama kalkulacja umożliwiła powodowi ustalenie, iż naprawienie uszkodzeń powstałych w jego pojeździe będzie bardziej kosztowne, niż to wyliczył pozwany. Przez to poniesienie tego wydatku pozostawało w związku przyczynowym z zaistnieniem przedmiotowej kolizji drogowej, jako element kosztów usunięcia zaistniałej szkody. W okolicznościach niniejszej sprawy powód wskazał na zasadność zasądzenia na jego rzecz kwoty 300 zł poniesionej tytułem kosztów zleconej opinii prywatnej. Przez analogię co do zasady należy przyjąć, iż także w przypadku ubezpieczenia dobrowolnego ocena, czy koszty takiej ekspertyzy poniesione przez poszkodowanego w postępowaniu likwidacyjnym mieszczą się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego winna być dokonywana na podstawie konkretnych okoliczności sprawy, a w szczególności po dokonaniu oceny, czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. Zdaniem sądu koszty te byłyby uzasadnione gdyby to zlecenie w swej treści odnosiło się do ustalenia (choćby dwuwariantowo) kosztów naprawy w odniesieniu do zapisów OWU AC pozwanego. Z treści kalkulacji naprawy z 04 września 2013r. powyższe nie wynika (a nie mamy tu do czynienia z ustaleniem odszkodowania z tytułu OC). Stąd i w tym zakresie żądanie powoda nie mogło być uwzględnione. Ten wydatek był więc obiektywnie nieuzasadniony.

W niniejszej sprawie sąd oparł się także na zgromadzonym materiale dowodowym w postaci dowodów z dokumentów. W zakresie dowodów z dokumentów, ich autentyczność, nie była podważana przez żadną ze stron.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym wyroku.

Orzekając w przedmiocie kosztów postępowania, objętego powództwem sąd miał na względzie dyspozycję przepisu art. 108 § 1 k.p.c., stosownie do którego Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Sąd miał przy tym na względzie przepisy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U z 2013r., poz. 461). Strona pozwana wygrała spór 100 %, a na jej koszty składały się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Stąd orzeczenie jak w punkcie drugim wyroku.

SSR Anita Wolska

I C 2791/15 Dnia 12 marca 2018r.

ZARZĄDZENIE

- 1.odnotować,
- 2.odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. stron
- 3.postanowienie z dnia 16.02.2018r. prawomocne z dniem 06.03.2018r.
- 4.wypłacić biegłemu wynagrodzenie zgodnie z w/w postanowieniem z zaliczki, a w jej braku z sum budżetowych.
- 5.uporządkować akta(zszyć je tak, aby poszczególne karty nie wypadły z akt sprawy zgodnie z nr kart).**
- 6.przedłożyć akta z apelacją lub za 28 dni.

Anita Wolska